

prof. dr hab. Andrzej Michałowski
Wydział Archeologii UAM
ul. Uniwersytetu Poznańskiego 7
61-614 Poznań

**Ocena dorobku naukowego dr Anny Strobin
w związku z postępowaniem o uzyskanie stopnia doktora habilitowanego prowadzonym
w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Gdańskiego**

Pani dr Anna Strobin, jest doskonale rozpoznawalną badaczką specjalizująca się głównie, acz nie wyłącznie, w problematyce okresu przedrzymskiego. Początki jej kariery naukowej wiąże się z Instytutem Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego, gdzie ukończyła (z wyróżnieniem - *Medal za chlubne studia*) studia na kierunku archeologia w roku 1998 i uzyskała na podstawie pracy pt. *Podwójne pochówki ciałopalne w kulturze przeworskiej* (promotor: prof. dr hab. Magdalena Mączyńska) stopień magistra archeologii. W tym samym roku rozpoczęła studia doktoranckie na Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Łódzkiego. Ten etap kariery zawodowej dr Anny Strobin zakończył się w roku 2000. Jeszcze przed obroną dysertacji doktorskiej od 2000 została zatrudniona na etacie asystenta w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego, gdzie już po uzyskaniu w roku 2004 na podstawie rozprawy pt. *Ceramika kultury oksywskiej* (promotor: prof. dr hab. Magdalena Mączyńska) stopnia doktora nauk humanistycznych w zakresie archeologii od 2005 do 2007 roku pracowała na etacie adiunkta.

Kolejnym etapem jej działalności zawodowej był Instytut Archeologii Uniwersytetu Gdańskiego, gdzie rozpoczęła pracę od roku 2007 na etacie adiunkta. Aktualnie wciąż zatrudniona jest tutaj w tym charakterze, pełniąc jednocześnie odpowiedzialne i niezwykle czasochłonne funkcje administracyjne (wicedyrektor Instytutu Archeologii UG). Mimo tego obciążenia, cały czas pozostawała niezwykle aktywną naukowo badaczką; publikującą, występującą na konferencjach naukowych, tudzież z wykładami gościnnymi i odczytami. Efektem tej działalności jest także, a w zasadzie powinienem stwierdzić, że przede wszystkim oceniany tutaj dorobek, składający się na osiągnięcie będące przedmiotem wniosku o uzyskanie stopnia doktora habilitowanego w zakresie archeologii.

Habilitantka przedstawiła swój dorobek w formie wykazu osiągnięć naukowych oraz autoreferatu. Ten ostatni dobrze opisuje jej karierę badawczą i osiągnięcia. Jako podstawę postępowania w przewodzie habilitacyjnym dr Anna Strobin wskazała, zgodnie z art. 219 ust. 1. pkt 2a ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.) – dalej ustawa, monografię naukową zatytułowaną: ***Brzyno, stanowisko 7. Cmentarzyska kultury oksywskiej i wielbarskiej oraz z okresu wędrówek ludów na Wysoczyźnie Żarnowieckiej*** i powiązane z nią Dzieło zatytułowane ***Młodszy okres przedrzymski na Pomorzu Wschodnim***, które stanowi cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych, zgodnie z art. 219 ust. 1. pkt 2b ustawy, w którego skład wchodzi: 7 artykułów publikowanych w czasopismach naukowych.

Ocena monografii naukowej będącej postawą postępowania w sprawie uzyskania stopnia doktora habilitowanego pt. Brzyno, stanowisko 7. Cmentarzyska kultury oksywskiej i wielbarskiej oraz z okresu wędrówek ludów na Wysoczyźnie Żarnowieckiej

Monografia pt. **Brzyno, stanowisko 7. Cmentarzyska kultury oksywskiej i wielbarskiej oraz z okresu wędrówek ludów na Wysoczyźnie Żarnowieckiej**, opublikowana została w wydawnictwie „Bernardinum” Sp. z o.o. w Pelplinie. Wydawnictwo znajduje się w wykazie wydawnictw publikujących recenzowane monografie naukowe Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego na poziomie I, a zatem jest zgodne z przepisami wydanymi na podstawie **art. 267 kryteria ewaluacji jakości działalności naukowej** ust. 2 pkt 2 lit. a. Recenzentami wydawniczymi monografii byli dr hab. Adam Cieśliński, prof. UW oraz dr hab. Piotr Łuczkiwicz, prof. UMCS. Obydwaj recenzenci są wybitnymi specjalistami w problematyce poruszanej w książce i doskonałymi znawcami materiałów prezentowanych weń kultur archeologicznych, co czyni tym samym ich wybór w pełni uzasadniony pod względem merytorycznej oceny zasadności jej publikacji.

Faktycznie oceniana publikacja prezentuje wysoki poziom Autorki jeśli idzie o znawstwo materiałów archeologicznych i problematyki okresów przedrzymskiego, wpływów rzymskich i wędrówek ludów we wschodniej części Pomorza, widzianej jednak na szerokim tle zmian kulturowych epoki.

Książka stanowi opracowanie materiałów pochodzących ze stan. 7 w Brzynie, które odkryte i zadokumentowane zostało jeszcze w 1936 roku i skąd sukcesywnie (1939, 1977, 2008) pozyskiwano w kolejne materiały, pochodzące z przypadkowych odkryć głównie w trakcie prac powierzchniowych. Dopiero badania wykopaliskowe Habilitantki z lat 2011-

2016, przyniosły ze sobą w pełni naukowe prace terenowe, których efektem stała się monografia przedłożona pod ocenę, jako osiągnięcie w postępowaniu habilitacyjnym.

Książka składa się ze Wstępu, Uwag końcowych i czterech rozdziałów. Zaopatrzona jest także w obszerną (13 stronicową) Bibliografię i cztery aneksy autorstwa Franciszka Rożnowskiego i Lidii Cymek (Analizy antropologiczne ludzkich szczątków kostnych wydobytych na cmentarzysku w Brzyznie (satn. 7) gm. Krokowa, pow. pucki); Marii Michniewicz (Pozostałości drzew i krzewów odnalezione w obiektach na stanowisku 7 w Brzyznie, powiat pucki w latach 2011-2015), Jarosława Strobina (Analiza surowcowa i technologiczna zabytków ze stopów miedzi i srebra z wielokulturowego cmentarzyska w Brzyznie, stan. 7) oraz Łukasza Antosika (Tekstylnia z cmentarzyska w Brzyznie, stan. 7, pow. pucki, woj. pomorskie). Część tekstową kończy podsumowanie w języku angielskim (Summary). Całość jest bardzo bogato ilustrowana zestawem 199 tablic zawierających ryciny inwentarzy i planów grobów oraz barwne fotografie zabytków prezentowanych w tekście. Osobno na dużo formatowej wkładce otrzymuje czytelnik plan omawianej nekropolii z uwzględnieniem całościowych ustaleń chronologicznych Autorki. Także w części tekstowej obecnych jest 8 rycin, zawartych we Wstępie (1-5) i rozdziale V (6-8). Te ostatnie to plany cmentarzyska ze szczegółowym rozbiciem pochówków na uchwytnie tu fazy, dobrze ilustrujące zawartą w tym rozdziale analizę chronologiczną cmentarzyska. Tom w takim wydaniu liczy łącznie 431 stron.

Główną część pracy stanowi katalog opisów i inwentarzy 263 obiektów odkrytych w trakcie prac wykopaliskowych, z których 257 stanowiły groby. Ujęty został on w rozdział II - **Katalog**. Jednak z punktu widzenia niniejszej recenzji, szczególnie istotna jawi się treść rozdziałów III, IV i V, prezentująca analityczny wkład Habilitantki w podsumowanie wiedzy na temat materiałów zaprezentowanych w katalogu.

W rozdziale III **Analiza** otrzymujemy szczegółowy opis wszystkich kategorii materiałów, pozyskanych w wyniku prac badawczych w Brzyznie. Omówienie ich zostało podzielone zgodnie z kategoriami właściwymi dla ich funkcji. Prezentację tą należy uznać za pełną i pogłębioną. Otrzymujemy tu bowiem nie zwyczajny wykaz poszczególnych kategorii przedmiotów, sprowadzonych do prostego określenia typologicznego, ale co należy w tym miejscu podkreślić, pełną i wyczerpującą dyskusję na ich temat, prowadzona w oparciu o bardzo dobrą znajomość literatury przedmiotu! Tego typu podejście stanowi tu niewątpliwie ważny głos Autorki nie tylko w kwestii prezentacji zasobów pozyskanych z badań, ale przede wszystkim w aktualnej dyskusji prowadzonej w archeologii nad poruszonymi przez nią zagadnieniami, w szczególności nad kwestiami ustalania dyspersji i datowania głównych

kategorii wyznaczników materialnych, istotnych dla budowania pogłębionej wiedzy o poszczególnych fazach rozwoju społeczności z opisywanego tu fragmentu dziejów. Niezwykle szeroka analiza nie dotyka bowiem wyłącznie spojrzenia lokalnego, ale zapoznaje czytelnika z szerokim tłem przemian, widzianych w perspektywie europejskiej. Tego typu dyskusję, choć może w mniejszym zakresie, dostrzegamy także w kolejnym rozdziale - IV **Obrządek pogrzebowy**. Podobnie nie jest to tylko proste opisanie form pochówków obecnych na cmentarzysku, ale znów mamy tu pewien pogłębiony dyskurs, gdzie stanowisko w Brzyznie jest kanwą dla rozważania wybranych aspektów obrzędowości pogrzebowej prezentowanych epok.

Rozdział V **Chronologia i uwagi o stratygrafii horyzontalnej** najbardziej związany jest z wyłącznie z problematyką opisywanego stanowiska, choć także i tutaj jestem w stanie znaleźć pewne tropy, o zdecydowanie szerszym i bardziej uniwersalnym charakterze, niż tylko surowa analiza wynikająca z rozplanowania poszczególnych obiektów obecnych w strefie badań i ich datowania. Niemniej tutaj tego typu ujęcia dążą do realizacji założonego celu – prezentacji sytuacji chronologicznej nekropolii i jej stref. Pomocne jest w tym także datowanie węgla metodą ^{14}C , poszerzające aspekt poznawczy, o pewne nie uchwytnie w inwentarzach ślady obecności kolejnych faz użytkowych stanowiska, być może obecnych poza granicami prezentowanych badań wykopaliskowych.

Krótkie **Uwagi końcowe**, to na dobrą sprawę spojrzenie na obraz, jaki u przełomu er możemy dostrzec w regionie bezpośrednio powiązany z cmentarzyskiem w Brzyznie. Uzyskujemy tu zatem wgląd w stan badań tego odcinka dziejów dla Wysoczyzny Żarnowieckiej. Ten krótki przegląd, pozwala niestety na smutną konstatację o wyjątkowości stanowiska w Brzyznie. Wyjątkowość Brzyzna nie dotyczy bowiem tylko materiałów, pochodzące z tej niezwykle ciekawej nekropolii i nie łączy się jedynie z licznymi problemami, które za ich przyczyną zostały poruszone i rozwiązane w ocenianej pracy. Wyjątkowość jego dotyczy także innej natury. Dostrzegamy ją bowiem w pewnej „pustce”, której tak naprawdę nie powinno być w sąsiedztwie tak bogatej i długotrwale użytkowanej nekropolii. Stan ten wynika z faktu, że niestety główną wiedzę o sytuacji regionu czerpiemy z badań archiwalnych z początku XX stulecia i to mimo prowadzonej na Wysoczyźnie Żarnowieckiej wieloletniej i wielkopowierzchniowej akcji badawczej z przełomu lat 80-tych i 90-tych XX wieku, związanej z przygotowaniem budowy elektrowni jądrowej. Zatem zamiast być usatysfakcjonowanym, że tak ciekawe stanowisko ujrzało światło dzienne w efekcie bardzo dobrej publikacji, odczuwamy niedosyt znajomości jego bezpośredniego zaplecza, wynikający z aktualnego stanu badań. To oczywiście nie jest winą Habilitantki! Wręcz

przeciwnie. Ona stara się swoją rozprawą wypełnić tą lukę. Abstrahując bowiem w tym miejscu od przyczyn tego stanu rzeczy, monografia cmentarzyska w Brzyznie, jawi się aktualnie jako najpełniejsze podsumowanie wiedzy o przemianach kulturowych ostatnich stuleci starej i pierwszych wieków nowej ery na Nizinie Żarnowieckiej. Tym samym, już choćby z tego powodu zajmuje ona poczesne miejsce w studiach regionalnych dla tej części Pomorza, mając charakter reperowy.

W prowadzonej tutaj ocenie pomijam teksty abstraktów. To bardzo ważna część pracy i doskonale ją uzupełnia. Nie jest to jednak część autorstwa Habilitantki, zatem ich omówienie nie leży w głównym nurcie niniejszej recenzji. Mimo wszystko warto w tym miejscu pochwalić Autorkę monografii, za świadomość konieczności współpracy interdyscyplinarnej, której efektem jest ten fragment książki, bez której aktualnie trudno nawet sobie wyobrazić poprawnie wykonaną rozprawę archeologiczną. Dzięki owym aneksom monografia pt. **Brzyzno, stanowisko 7. Cmentarzyska kultury oksywskiej i wielbarskiej oraz z okresu wędrówek ludów na Wysoczyźnie Żarnowieckiej**, jest dziełem skończonym, dającym podstawy dla dalszych studiów nad różnego rodzaju innymi aspektami, częściowo nie poruszonymi w samej treści monografii. Pewne aspekty tego typu obserwacji, czynionych przez Habilitantkę możemy dostrzec w drugiej części jej dorobku przedstawionego przez nią pod ocenę w niniejszej procedurze.

Ocena Dzieła będącego postawą postępowania w sprawie uzyskania stopnia doktora habilitowanego: *Młodszy okres przedrzymski na Pomorzu Wschodnim*

Całość przedłożonego do oceny Dzieła to 238 stron opublikowanych tekstów naukowych. Wszystkie publikacje składające się na Dzieło, zgodnie z tematem określonym we wniosku, dotyczą analizy i interpretacji źródeł archeologicznych pochodzących ze strefy Pomorza Wschodniego. Przeważają tu teksty w języku polskim (6) jeden opublikowany został w języku niemieckim. Otrzymujemy w nich bardzo spójne omówienie prezentowanego zagadnienia tytułowego. Teksty wzajemnie się uzupełniają i budują zwartą narrację, jednocześnie prezentując niezwykle bogaty materiał źródeł archeologicznych, istotnych z punktu widzenia rekonstrukcji sytuacji kulturowej omawianego regionów u schyłku starej ery. W doskonały sposób uzupełniają one także treści zaprezentowane w monografii pt. **Brzyzno, stanowisko 7. Cmentarzyska kultury oksywskiej i wielbarskiej oraz z okresu wędrówek ludów na Wysoczyźnie Żarnowieckiej**, będącej już wcześniej przedmiotem osobnej oceny.

Przedłożone teksty spełniają tym samym wymóg art. 219 ust. 1. pkt 2b ustawy dla cyklu powiązanych tematycznie artykułów naukowych.

Z wyjątkiem jednej, publikacji, którą jest współautorski artykuł *Einer oder zwei? Ein Stabgilrtelhaken der Form Traunstein vom Grdberfeld Brzyno, Fundplatz 7* (woj. pomorskie/PL), zamieszczony w „Archaologisches Korrespondenzblatt” 52/2 (2022), 249-264, powstały we współpracy z Jarosławem Strobinem (tu Autorzy deklarują w oświadczeniu o współautorstwie, iż większość z działań wynikających z przygotowania tekstu wykonana została przez Habilitantkę), zebrane w Dzieło teksty stanowią samodzielne prace dr Anny Strobin..

W Autoreferacie Habilitantka deklaruje, że na cykl osiągnięcia naukowego składają się publikacje, których narracja buduje wiedzę w następujących zagadnieniach:

- Archeologia archiwalna
- Początki młodszego okresu przedrzymskiego
- Klamry do pasa jako wyznacznik stroju kobiecego oraz identyfikator kulturowy
- Obrządek pogrzebowy
- Kontakty międzykulturowe
- Nowe materiały.

Istotnie, w tej części recenzowanego dorobku można odnaleźć wskazane przez dr Strobin wszystkie te nurty studiów, wokół których zbudowana została ta część Autoreferatu.

Do pierwszej wskazanej tu grupy z pewnością przynależą prace, dotyczące badanych jeszcze na przełomie XIX i XX w. cmentarzysk w Żukczynie (**I.4**) oraz Gdańsku-Oliwie (**I.5**). Te wielofazowe nekropolie znane były dotychczas z publikacji sprawozdawczych, które nie do końca były zgodne ze stanem faktycznym. Dzięki kwerendom źródłowym w archiwach muzeów pomorskich i Józefa Kostrzewskiego w Zielonej Górze, udało się Habilitantce uzyskać obraz rzeczywistych inwentarzy, jak i ustalić pierwotnej liczbę grobów. Działania Habilitantki doprowadziły do właściwego dookreślenia chronologii opisywanych cmentarzysk. Archiwalia wykorzystywane były także w przypadku publikacji **I.1–3** oraz **6, 8**, opierające się w znacznej mierze o bardzo dobrą znajomość archiwalnych materiałów źródłowych.

W przytoczonej powyżej grupie tekstów, wiedza tego rodzaju doskonale przydała się przy odtwarzaniu stroju kobiecego, omawianego na przykładzie analizy klamer do pasa. Habilitantka uaktualniła dotychczasowe systemy klasyfikacyjne tego typu form, tak w odniesieniu do typologii klamer hakowych stworzonej przez J. Kostrzewskiego, jak i zestawienia klamer trójczłonowych R. Wiloch. Prace te wykazują osadzenie ich w działaniach

interdyscyplinarnych, związanych z analityką, powadzoną w stosunku do opracowywanych materiałów. Nie są one bowiem tylko swego rodzaju „ozdobnikiem”, ale mają swoje głębokie uzasadnienie we wnioskowaniu prowadzonym w przedłożonych do oceny tekstach. Badania antropologiczne dają wgląd ustalenia zastosowania klamer jako wyznaczników płci, zaś analiz składu chemicznego służą wykazaniu dyspersji terytorialnej poszczególnych form, a tym samym śledzeniu kontaktów interkulturowych. Wynika to z faktu szerokiego spojrzenia Habilitantki na zagadnienie dyspersji poszczególnych form w ujęciu ponadregionalnym i kontaktów dalekosiężnych.

Kolejnym zagadnieniem wskazanym w Autoreferacie jest problematyka obrządku pogrzebowego. Można by uznać, że studia nad nim, podobnie zresztą jak i nad początkami młodszego okresu przedrzymskiego, stanowią jeden z najważniejszych elementów w twórczości naukowej Habilitantki. Zasadniczo większość ocenianych tu prac (łącznie z monografią), dotyczy tego typu problematyki. Kwintesencję tych zainteresowań stanowi niewątpliwie studium poświęcone pochówkom inhumacyjnym na Pomorzu (I.7), stanowiące przełomowe spojrzenie na fenomen tego typu obrzędowości pogrzebowej, pojawiającej się w młodszym okresie przedrzymskim na obszarze kultury oksywskiej. Swoje studia dr A. Strobin prowadzi w oparciu o dużą bazę źródłową, którą stanowi niemal 70 grobów z 14 stanowisk. Warto podkreślić, że wśród nich znaczący udział mają materiały niepublikowane: z Pruszcza Gdańskiego, stan. 7, Lipianek, pow. kwidzyński, Czarnówka oraz Opalenia, pow. tczewski. Także w przypadku tych rozważań wychodzą pogłębione kompetencje Habilitantki, związane z obserwacją opisywanego zjawiska na szerokim tle interkulturowym i badaniu, w tym akurat wypadku, powiązań inhumacji praktykowanej przez ludność kultur oksywskiej, przeworskiej i wielbarskiej, co nie pozostaje bez znaczenia w kontekście dyskusji nad początkami tego ostatniego ugrupowania i genezy charakterystycznego dla niego birytualizmu.

Kontakty międzykulturowe stanowią znak rozpoznawczy prac dr Anny Strobin. Podejście takie widać we wszystkich przedłożonych do oceny tekstach Dzieła. Całość publikacji w nim zawartych doskonale buduje narrację tytułowego zagadnienia. Zaproponowana tutaj analiza znalezisk poszczególnych kategorii zabytków, pozwoliła Hbilitantce na zaproponowanie w nim zwartej i przemyślanej rekapitulacji dotychczasowych ustaleń chronologicznych, a przede wszystkim na poszerzenie wiedzy na temat kontaktów ludności szeroko pojętego Pomorza z terenami ościennymi. **Oceniane Dzieło wnosi tym samym jednoznacznie znaczący wkład dr Anny Strobin w rozwój dyscypliny, w której pretenduje on o uzyskanie stopnia doktora habilitowanego.**

Ocena innych aspektów dorobku Habilitantki

Oceniwszy pozytywnie przedłożone osiągnięcia, będące podstawą w sprawie uzyskania stopnia doktora habilitowanego, chciałbym po krótko przyrzeć się także innym aktywnościom Habilitantki, bowiem wskazane przez nią monografia pt. **Brzyno, stanowisko 7. Cmentarzyska kultury oksywskiej i wielbarskiej oraz z okresu wędrówek ludów na Wysoczyźnie Żarnowieckiej** i Dzieło *Młodszy okres przedrzymski na Pomorzu Wschodnim* nie wyczerpuje bynajmniej Jej aktywności naukowej!

W okresie między ukończeniem doktoratu a momentem złożenia wniosku habilitacyjnego, dr Anna Strobin podejmowała także inne aspekty badawcze, związane przede wszystkim ze swymi zainteresowaniami młodszym okresem przedrzymskim. obecnymi głównie w strefie wschodniopomorskiej. Jej pozostały dorobek publikacyjny jest ze wszech miar znaczący i obejmuje jedną publikację monograficzną oraz 39 artykułów z czasopism oraz rozdziałów w monografiach wieloautorskich. W dorobku tym, jedną z dominant jest kontynuowana od doktoratu kwestia badań nad ceramiką kultury oksywskiej, prowadzonych w ujęciu wieloaspektowym. Powoduje to, że dr Anna Strobin jest uznanym ekspertem i autorytetem w kwestii badań nad tym najpowszechniejszym źródłem obecnym w przestrzeni stanowisk archeologicznych.

Potwierdzeniem wysokiej rangi Habilitantki w życiu naukowym i doskonałego znawstwa tematu opisywanej przez nią problematyki, jest fakt, iż na realizację jej celów badawczych otrzymała ona środki projektowe tak z Narodowego Centrum Nauki, jak również Uniwersytetu Gdańskiego. Była ona kierownikiem czterech projektów badawczych, których problematyka skupiona była głównie na badaniach nad ceramiką naczyniowa na Pomorzu. Efektem pozyskania takowego projektu, są również oceniane tu badania wykopaliskowe na stanowisku w Brzynie.

Jako wykonawczynie uczestniczyła dr Strobin w czterech kolejnych projektach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki i Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, mających na celu pełne naukowe opracowanie i publikację cmentarzysk z Kamienicy Szlacheckiej, Czarnówka i Opalenia. Znaczącym wyróżnieniem Habilitantki, było także powołanie jej do zespołu opracowującego nowy zarys pradziejów ziem Polski *The past societies*.

Habilitantka ma w swym dorobku liczny czynny udział w konferencjach naukowych, w tym także międzynarodowych. Chętnie zapraszana bywa w roli prelegenta z wykładami autorskimi poświęconymi aktualnie opracowywanym przez nią problemom. Dzięki temu

znana jest szerokiemu gronu badaczy, mając okazję dyskutować na szerokim forum swoje założenia naukowe.

Ważnym aspektem działalności badawczej Habilitantki jest jej aktywność terenowa. Poza badaniami na cmentarzysku w Brzyznie, kierowała także pracami wykopaliskowymi w Wyczechowie oraz Babim Dole/Borczu (tu również jako współprowadząca badania). Poza wymiarem poznawczym, prace te stały się także miejscem aktywności dydaktycznych dr A. Strobin. W ich trakcie realizowała także ćwiczenia terenowe dla studentów.

Niezwykle istotnym aspektem działalności Habilitantki jest bowiem jej **praca dydaktyczna**, w tym też ta, związana ze szkoleniem młodej kadry badawczej. Swoją karierę nauczyciela akademickiego Habilitantka realizowała pełnoetatowo w dwóch uczelniach: w latach 2000–2007 w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego i od roku 2007 do chwili obecnej w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Gdańskiego. Prowadziła tam całe spektrum zajęć ze studentami – ćwiczenia, konwersatoria, wykłady oraz proseminaria i semina. W ramach tych ostatnich była promotorem 55 prac licencjackich. Była także recenzentem kilkudziesięciu prac licencjackich i magisterskich. Realizowała także zajęcia **na poziomie VIII Polskiej Ramy Kwalifikacji**, w formie wykładów dla doktorantów Wydziału Historycznego Uniwersytetu Gdańskiego i Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku. Wszystko to wskazuje na ogromne doświadczenie dydaktyczne Habilitantki, pozwalające na stwierdzenie, że jest ona w pełni ukształtowanym nauczycielem akademickim, doskonale przygotowanym na uzyskanie uprawnień samodzielnego pracownika nauki i podjęcia dalszych wynikających z tego tytułu obowiązków i obciążeń.

Niewątpliwie **działania organizacyjne** będą tu również sprzyjały samodzielnej karierze dr Anny Strobin. Od roku 2021 pełni ona bowiem niezwykle obciążającą i ważną funkcję wicedyrektora w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Gdańskiego, z której (a miałem okazję przekonać się o tym osobiście) wywiązuje się wzorowo. Jest także członkiem Rady Programowej na kierunku Archeologia oraz członkiem Wydziałowego Zespołu ds. Zapewniania Jakości Kształcenia. W październiku 2023 roku została powołana na stanowisko koordynatora Dziekana ds. zatwierdzania tematów pracy dyplomowych na kierunku.

Habilitantka zajmuje się także **popularyzacją wiedzy** o przeszłości. Udzielała licznych wywiadów dla mediów w tym „Gazety Wyborczej” i „Dziennika Bałtyckiego”, dotyczących zagadnień archeologicznych, wygłaszała także wykłady popularyzujące tą dyscyplinę. Jest współautorką akcji „Zabytek Miesiąca MAG” w Muzeum Archeologicznym w Gdańsku. W ramach tej jednostki współtworzyła katalogi organizowanych tamże wystaw.

Wszystkie powyższe aktywności wskazują, że dr Anna Strobin jest aktywnym, dobrze rozpoznawalnym i dojrzałym naukowcem, doskonale spełniającym się w nauce, oraz co równie istotne, aktywną na polach dydaktycznym i organizacyjnym. Świetnie odnajduje się w działaniach popularyzatorskich. Zaprezentowana tutaj wszechstronność jej działań, także tutaj pozwala mi na **jednoznacznie pozytywną ocenę jej sylwetki, jako przyszłego doktora habilitowanego.**

Konkludując: powyżej przedstawiona argumentacja, po zapoznaniu się z dorobkiem badawczym Habilitantki, przede wszystkim zgłoszonym w osiągnięciu naukowym, w skład którego wchodzi monografia *Brzyno, stanowisko 7. Cmentarzyska kultury oksywskiej i wielbarskiej oraz z okresu wędrówek ludów na Wysoczyźnie Żarnowieckiej* i Dzieło pt. *Młodszy okres przedrzymski na Pomorzu Wschodnim*, ale także mając na uwadze pozostałe aspekty jej działań naukowych, dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzatorskich, pozwalają mi na stwierdzenie, że **aktywności dr Anny Strobin w środowisku naukowym, łącznie z działaniami na niwach organizacyjnej i dydaktycznej, spełniają z naddatkiem wymogi wyrażone w art. 219 ust. 1 pkt. 2 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018 poz. 1668).**

Daje mi to pewną podstawę dla postawienia **wniosku o dopuszczenie Habilitantki do dalszych etapów postępowania w przewodzie habilitacyjnym, a co za tym idzie o przyznanie pani doktor Annie Strobin stopnia doktora nauk humanistycznych, w dyscyplinie archeologia.**

Poznań, 2 stycznia 2025 r.